

DIREKTYVOS

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA (ES) 2023/1544

2023 m. liepos 12 d.

kuria nustatomos suderintos paskirtųjų įmonių ir teisinių atstovų skyrimo elektroniniams įrodymams baudžiamajame procese rinkti taisyklės

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 53 ir 62 straipsnius,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽¹⁾,

laikydami įprastos teisėkūros procedūros ⁽²⁾,

kadangi:

- (1) tinklu grindžiamos paslaugos gali būti teikiamos iš bet kurios vietos ir joms nereikia fizinės infrastruktūros, patalpų arba darbuotojų šalyje, kurioje siūloma atitinkama paslauga, ar pačioje vidaus rinkoje. Todėl gali būti sudėtinga taikyti nacionalinėje ir Sąjungos teisėje nustatytas pareigas, taikomas atitinkamiems paslaugų teikėjams, ypač pareigą įvykdyti teisminės institucijos nurodymą ar sprendimą, ir užtikrinti tų pareigų vykdymą. Tai aktualu visų pirma baudžiamojame teisėje, kur valstybių narių institucijoms sudėtinga įteikti sprendimus ir užtikrinti jų laikymąsi ir vykdymą, ypač tais atvejais, kai atitinkamos paslaugos teikiamos ne iš šalies teritorijos. Šiomis aplinkybėmis valstybės narės ėmėsi įvairių nevienodų priemonių, kad galėtų veiksmingiau taikyti savo teisės aktus ir užtikrinti jų vykdymą. Tai apima priemones, kurias taikant iš paslaugų teikėjų reikalaujama gauti elektroninius įrodymus, kurie yra reikšmingi baudžiamajame procese. Tuo tikslu kai kurios valstybės narės yra priėmusios arba svarsto galimybę priimti teisės aktus, kuriais įvairiems paslaugų teikėjams, teikiantiems paslaugas jų teritorijoje, nustatomas privalomo teisinio atstovavimo jų teritorijoje reikalavimas. Tokie reikalavimai kliudo laisvai teikti paslaugas vidaus rinkoje;
- (2) esama rizikos, kad, nesant Sąjungos masto reguliavimo, valstybės narės esamus trūkumus, susijusius su elektroninių įrodymų rinkimu baudžiamajame procese, bandys įveikti nustatydamos nevienodas nacionalinio masto pareigas. Tokios nevienodos nacionalinio masto pareigos kliudytų laisvai teikti paslaugas vidaus rinkoje;
- (3) nesant Sąjungos masto reguliavimo, kyla teisinis netikrumas, kuris daro poveikį tiek paslaugų teikėjams, tiek nacionalinėms institucijoms. Tai, kad skirtingose valstybėse narėse įsisteigusiems arba paslaugas teikiantiems paslaugų teikėjams taikomos nevienodos ir viena kitai galinčios prieštarauti pareigos, reiškia, kad pažeidimo atveju tokiems paslaugų teikėjams taikomos nevienodos sankcijos. Tikėtina, kad dėl didėjančios ryšių ir informacinės visuomenės paslaugų svarbos kasdieniame gyvenime ir mūsų visuomenėje tokie baudžiamąjo proceso sistemų skirtumai dar labiau didės. Tokie skirtumai ne tik kliudo tinkamam vidaus rinkos veikimui, bet ir kelia problemų Sąjungos laisvės, saugumo ir teisingumo erdvės kūrimui ir tinkamam jos veikimui;
- (4) siekdama išvengti teisinės sistemos skirtumų ir užtikrinti, kad vidaus rinkoje veikiančioms įmonėms būtų taikomos tokios pačios ar panašios pareigos, Sąjunga tokiose susijusiose srityse, kaip duomenų apsauga, yra priėmusi įvairių teisės aktų, būtent Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) 2016/679 ⁽³⁾ ir Europos

⁽¹⁾ OL C 367, 2018 10 10, p. 88.

⁽²⁾ 2023 m. birželio 13 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2023 m. birželio 27 d. Tarybos sprendimas.

⁽³⁾ 2016 m. balandžio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2016/679 dėl fizinių asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ir kuriuo panaikinama Direktyva 95/46/EB (Bendrasis duomenų apsaugos reglamentas) (OL L 119, 2016 5 4, p. 1).

Parlamento ir Tarybos direktyvą 2002/58/EB ⁽⁴⁾). Siekiant padidinti duomenų subjektų apsaugos lygį, Reglamente (ES) 2016/679 numatyta, kad duomenų valdytojas arba duomenų tvarkytojas, kuris nėra įsisteigęs Sąjungoje, tačiau siūlo prekes ar paslaugas duomenų subjektams Sąjungoje arba stebi duomenų subjektų elgesį, jei šie veikia Sąjungoje, turi paskirti teisinį atstovą Sąjungoje, išskyrus atvejus, kai duomenų tvarkymas yra nereguliarus, neapima specialių kategorijų asmens duomenų tvarkymo dideliu mastu ar asmens duomenų apie apkaltinamuosius nuosprendžius ir nusikalstamas veikas tvarkymo ir dėl jo neturėtų kilti pavojus fizinių asmenų teisėms ir laisvėms, atsižvelgiant į duomenų tvarkymo pobūdį, kontekstą, aprėptį ir tikslus arba jei duomenų valdytojas ar duomenų tvarkytojas yra valdžios institucija ar įstaiga;

- (5) nustatant suderintas Sąjungoje esančių paslaugų teikėjų paskirtųjų įmonių ir teisinių atstovų skyrimo elektroniniams įrodymams rinkti baudžiamajame procese taisykles, reglamentuojančias valstybių narių kompetentingų institucijų priimtų sprendimų ir išduotų orderių priėmimą, vykdymą ir jų vykdymo užtikrinimą, turėtų būti panaikintos esamos kliūtys laisvai teikti paslaugas ir turėtų būti užtikrinta, kad ateityje tuo klausimu nebūtų skirtingo nacionalinio reguliavimo. Paslaugų teikėjams turėtų būti nustatytos vienodos sąlygos. Atsižvelgiant į tai, ar paslaugų teikėjas yra įsisteigęs Sąjungoje, ar ne, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad paslaugų teikėjai paskirtų paskirtąją įmonę arba teisinį atstovą. Tos suderintos paskirtųjų įmonių ir teisinių atstovų skyrimo taisyklės neturėtų daryti poveikio pagal kitus Sąjungos teisės aktus paslaugų teikėjams tenkančioms pareigoms. Be to, turėtų būti sudarytos palankesnės sąlygos veiksmingesniam baudžiamosios teisės vykdymo užtikrinimui Sąjungos laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje;
- (6) šioje direktyvoje nustatytos paskirtosios įmonės ir teisiniai atstovai turėtų būti sprendimų ir orderių adresatai elektroninių įrodymų rinkimo pagal Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) 2023/1543 ⁽⁵⁾, Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2014/41/ES ⁽⁶⁾ ir Konvenciją dėl Europos Sąjungos valstybių narių savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose, kurią pagal Europos Sąjungos sutarties 34 straipsnį patvirtino Taryba ⁽⁷⁾, tikslais, įskaitant atvejus, kai tie sprendimai ir orderiai perduodami sertifikato forma.

Į paskirtąją įmonę arba teisinį atstovą turėtų būti kreipiamasi laikantis procedūrų, nustatytų teismo procesui taikytinose priemonėse ir teisės aktuose, įskaitant atvejus, kai pagal tas priemones leidžiama tarpvalstybiniais atvejais orderius tiesiogiai įteikti paslaugų teikėjo paskirtajai įmonei arba teisiniam atstovui arba kai jos grindžiamos kompetentingų teisminių institucijų bendradarbiavimu. Tais atvejais, kai atitinkamoje priemonėje numatytas valstybės narės, kurioje yra įsisteigusi paskirtoji įmonė arba gyvena teisinis atstovas, kompetentingų institucijų dalyvavimas, jos turėtų veikti paisydamos atitinkamoje priemonėje joms nustatytų funkcijų. Valstybės narės taip pat turėtų turėti galimybę sprendimus ir orderius elektroninių įrodymų rinkimo tikslais pagal nacionalinę teisę adresuoti fiziniam ar juridiniam asmeniui, kuris jų teritorijoje veikia kaip paslaugų teikėjo teisinis atstovas arba paskirtoji įmonė.

- (7) valstybės narės turėtų užtikrinti, kad paslaugų teikėjams, kurie siūlo paslaugas Sąjungoje, 2026 m. vasario 18 d. būtų taikoma pareiga ne vėliau kaip 2026 m. rugpjūčio 18 d. paskirti bent vieną paskirtąją įmonę arba teisinį atstovą ir kad paslaugų teikėjai, kurie pradeda siūlyti paslaugas Sąjungoje po tos dienos, per šešis mėnesius nuo dienos, kurią jie pradėjo siūlyti paslaugas Sąjungoje, paskirtų bent vieną paskirtąją įmonę arba teisinį atstovą. Nedarant poveikio duomenų apsaugos garantijoms, tokia paskirtoji įmonė arba teisinis atstovas galėtų būti bendri keliems paslaugų teikėjams, visų pirma tais atvejais, kai paslaugų teikėjai yra mažosios ar vidutinės įmonės;
- (8) pareiga paskirti paskirtąją įmonę arba teisinį atstovą turėtų būti taikoma paslaugų teikėjams, kurie siūlo paslaugas Sąjungoje, t. y. vienoje ar kelyse valstybėse narėse. Tais atvejais, kai paslaugų teikėjas yra įsisteigęs valstybės narės teritorijoje ir siūlo paslaugas tik tos valstybės narės teritorijoje, ši direktyva neturėtų būti taikoma;

⁽⁴⁾ 2002 m. liepos 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/58/EB dėl asmens duomenų tvarkymo ir privatumo apsaugos elektroninių ryšių sektoriuje (Direktyva dėl privatumo ir elektroninių ryšių) (OL L 201, 2002 7 31, p. 37).

⁽⁵⁾ 2023 m. liepos 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2023/1543 dėl Europos įrodymų pateikimo orderių ir Europos įrodymų saugojimo orderių dėl elektroninių įrodymų baudžiamajame procese ir laisvės atėmimo bausmių vykdymo pasibaigus baudžiamajam procesui (žr. šio Oficialiojo leidinio p. 118).

⁽⁶⁾ 2014 m. balandžio 3 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2014/41/ES dėl Europos tyrimo orderio baudžiamosiose bylose (OL L 130, 2014 5 1, p. 1).

⁽⁷⁾ Konvencija dėl Europos Sąjungos valstybių narių savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose, kurią pagal Europos Sąjungos sutarties 34 straipsnį patvirtino Taryba (OL C 197, 2000 7 12, p. 3), ir jos protokolai (OL C 326, 2001 11 21, p. 2).

- (9) elektroninių įrodymų baudžiamajame procese rinkimo tikslais valstybės narės turėtų turėti galimybę, laikydamosi Sąjungos teisės ir savo atitinkamos nacionalinės teisės, toliau kreiptis į jų teritorijoje įsisteigusius paslaugų teikėjus, kiek tai susiję su išimtinai vidaus situacijomis. Nepaisant šiuo metu vidaus teisėje numatytų galimybių kreiptis į savo teritorijoje esančius paslaugų teikėjus, valstybės narės neturėtų apeiti šios direktyvos arba Reglamento (ES) 2023/1543 principų;
- (10) nustatant, ar paslaugų teikėjas siūlo paslaugas Sąjungoje, reikia įvertinti, ar tas paslaugų teikėjas sudaro sąlygas vienoje ar keliose valstybėse narėse esantiems fiziniams ar juridiniams asmenims naudotis savo paslaugomis. Tačiau turėtų būti laikoma, kad vien internetinės sąsajos prieinamumas Sąjungoje, pavyzdžiui, izoliuota prieigos prie paslaugų teikėjo ar tarpininko svetainės, e. pašto adreso ar kitų kontaktinių duomenų galimybė, nėra pakankamas siekiant nustatyti, kad paslaugų teikėjas siūlo paslaugas Sąjungoje, kaip tai suprantama šioje direktyvoje;
- (11) nustatant, ar paslaugų teikėjas siūlo paslaugas Sąjungoje, reikia įvertinti ne tik tai, ar tas paslaugos teikėjas sudaro sąlygas fiziniams ar juridiniams asmenims naudotis savo paslaugomis vienoje ar keliose valstybėse narėse, bet ir tai, ar yra esminis ryšys su Sąjunga. Turėtų būti laikoma, kad toks esminis ryšys su Sąjunga yra tais atvejais, kai paslaugų teikėjas Sąjungoje turi įmonę. Jeigu tokios įmonės nėra, esminio ryšio kriterijus turėtų būti grindžiamas tokiais konkrečiais faktiniais kriterijais, kaip didelis naudotojų skaičius vienoje ar keliose valstybėse narėse arba tikslinga veikla vienoje ar keliose valstybėse narėse. Tikslinga veikla vienoje ar keliose valstybėse narėse turėtų būti nustatoma remiantis visomis susijusiomis aplinkybėmis, įskaitant tokius veiksnius, kaip toje valstybėje narėje paprastai vartojama kalba ar naudojama valiuta arba galimybė užsisakyti prekių ar paslaugų.

Tikslinga veikla valstybėje narėje taip pat galėtų būti siejama su galimybe atitinkamoje nacionalinėje taikomųjų programų parduotuvėje įsigyti taikomąją programą, su tuo, kad pateikiama vietos reklama arba reklama pateikiama toje valstybėje narėje paprastai vartojama kalba, arba su ryšių su klientais valdymu, pavyzdžiui, klientų aptarnavimo paslaugų teikimu toje valstybėje narėje paprastai vartojama kalba. Turėtų būti laikoma, kad esminis ryšys yra ir tais atvejais, kai paslaugų teikėjas nukreipia savo veiklą į vieną ar kelias valstybes nares, kaip nustatyta Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (ES) Nr. 1215/2012 ⁽⁸⁾. Kita vertus, neturėtų būti laikoma, kad paslaugos teikimas siekiant vien laikytis Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (ES) 2018/302 ⁽⁹⁾ nustatyto diskriminacijos draudimo yra veiklos nukreipimas į atitinkamą teritoriją Sąjungoje arba tikslinga veikla joje, jei nėra papildomų pagrindų. Tie patys kriterijai turėtų būti taikomi nustatant, ar paslaugų teikėjas siūlo paslaugas valstybės narės teritorijoje;

- (12) renkant įrodymus baudžiamajame procese, valstybių narių bendradarbiavimui taikomos įvairios priemonės, kurios patenka į Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo V antraštinės dalies 4 skyriaus taikymo sritį. Todėl, atsižvelgiant į Sąjungos teisingumo erdvėje egzistuojantį kintamosios geometrijos reiškinį, reikia užtikrinti, kad šia direktyva nebūtų sudaromos sąlygos formuoti dar didesniems paslaugų teikimo vidaus rinkoje skirtumams arba kliūtims, leidžiant valstybių narių teritorijoje paslaugas teikiantiems paslaugų teikėjams paskirti paskirtąsias įmones arba teisinius atstovus valstybėse narėse, kurios taikant atitinkamas teises priemones nedalyvauja. Taigi, siekiant išvengti rizikos, kad susilpnės šioje direktyvoje nustatyto paskyrimo veiksmingumas, ir siekiant pasinaudoti sinergija, kurią teikia tai, kad yra paskirta paskirtoji įmonė arba teisinis atstovas elektroninių įrodymų rinkimo baudžiamajame procese tikslu priimtų sprendimų ir išduotų orderių, patenkančių į šios direktyvos taikymo sritį, priėmimo, vykdymo ir jų vykdymo užtikrinimo klausimais, be kita ko, pagal Reglamentą (ES) 2023/1543, Direktyvą 2014/41/ES ir Konvenciją dėl Europos Sąjungos valstybių narių savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose, kurią pagal Europos Sąjungos sutarties 34 straipsnį patvirtino Taryba, valstybėje narėje, dalyvaujančioje įgyvendinant atitinkamas Sąjungos teises priemones, turėtų būti paskirta bent viena paskirtoji įmonė arba teisinis atstovas. Be to, paskirtosios įmonės arba teisinio atstovo, kurį taip pat būtų galima pasitelkti siekiant užtikrinti nacionalinių teisinių pareigų vykdymą, paskyrimas sudarytų sąlygas pasinaudoti sinergija, kurią teikia tai, kad yra aiškus prieigos punktas, per kurį galima kreiptis į paslaugų teikėjus siekiant surinkti įrodymus baudžiamajame procese;

⁽⁸⁾ 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 351, 2012 12 20, p. 1).

⁽⁹⁾ 2018 m. vasario 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2018/302 dėl nepagrįsto geografinio blokavimo ir kitų formų diskriminavimo dėl klientų pilietybės, gyvenamosios vietos arba įsisteigimo vietos vidaus rinkoje problemos sprendimo, kuriuo iš dalies keičiami reglamentai (EB) Nr. 2006/2004 ir (ES) 2017/2394 ir Direktyva 2009/22/EB (OL L 60 I, 2018 3 2, p. 1).

- (13) paslaugų teikėjams turėtų būti leidžiama laisvai pasirinkti, kurioje valstybėje narėje skirti savo paskirtąją įmonę arba, kai taikytina, teisinį atstovą, o valstybėms narėms neturėtų būti leidžiama riboti to pasirinkimo laisvės, pavyzdžiui, nustatant pareigą paskirtąją įmonę arba teisinį atstovą paskirti jų teritorijoje. Vis dėlto direktyvoje taip pat turėtų būti nustatyti tam tikri šios paslaugų teikėjų pasirinkimo laisvės apribojimai, visų pirma susiję su tuo, kad paskirtoji įmonė turėtų būti įsisteigusi arba, kai taikytina, teisinis atstovas turėtų gyventi valstybėje narėje, kurioje paslaugų teikėjas teikia paslaugas arba yra įsisteigęs, taip pat nustatyta pareiga paskirti paskirtąją įmonę arba teisinį atstovą vienoje iš valstybių narių, dalyvaujančių įgyvendinant šioje direktyvoje nurodytą teisinę priemonę. Vien teisinio atstovo paskyrimas neturėtų būti laikomas paslaugų teikėjo įsisteigimu;
- (14) paslaugų teikėjai, kurie yra svarbiausi renkant įrodymus baudžiamajame procese, – tai elektroninių ryšių paslaugų teikėjai ir konkretūs informacinės visuomenės paslaugų teikėjai, kurie sudaro palankesnes sąlygas naudotojų tarpusavio sąveikai. Taigi ši direktyva turėtų būti taikoma abiem grupėms. Elektroninių ryšių paslaugos apibrėžtos Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje (ES) 2018/1972 ⁽¹⁰⁾ ir apima asmeninio ryšio paslaugas, pavyzdžiui, IP telefonijos, tikralaikių pokalbių ir e. pašto paslaugas. Ši direktyva taip pat turėtų būti taikoma informacinės visuomenės paslaugų teikėjams, kaip tai suprantama Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje (ES) 2015/1535 ⁽¹¹⁾, kurie nelaikomi elektroninių ryšių paslaugų teikėjais, tačiau kurie savo naudotojams siūlo galimybę tarpusavyje palaikyti ryšius arba savo naudotojams siūlo paslaugas, kurios gali būti naudojamos siekiant jų vardu saugoti arba kitaip tvarkyti duomenis. Tai atitiktų terminus, vartojamus 2001 m. lapkričio 23 d. Budapešte priimtoje Europos Tarybos konvencijoje dėl elektroninių nusikaltimų (ETS Nr. 185), kuri taip pat vadinama Budapešto konvencija. Duomenų tvarkymas turėtų būti suprantamas technine prasme kaip duomenų kūrimas ar manipuliavimas jais, t. y. kaip techninės operacijos, atliekamos siekiant sukurti arba pakeisti duomenis naudojant kompiuterio duomenų apdorojimo galią.
- I paslaugų teikėjų, kuriems taikoma ši direktyva, kategorijas turėtų patekti, pavyzdžiui, elektroninės prekyvietės, suteikiančios vartotojams ir įmonėms galimybę tarpusavyje palaikyti ryšius, ir kitos prieglobos paslaugos, įskaitant paslaugų teikimą per debesijos kompiuteriją, taip pat internetinių žaidimų platformos ir internetinių lošimų platformos. Tais atvejais, kai informacinės visuomenės paslaugų teikėjas suteikia galimybę savo naudotojams palaikyti ryšius ne tarpusavyje, bet tik su paslaugų teikėju, arba nesuteikia galimybės saugoti arba kitaip tvarkyti duomenų, arba kai duomenų saugojimas nėra kartinė naudotojams teikiamos paslaugos, pavyzdžiui, nuotoliniu būdu internete teikiamos teisinės, architektūros, inžinerijos ir apskaitos paslaugos sudėtinė dalis, t. y. esminė dalis, ji neturėtų patekti į šioje direktyvoje pateiktos paslaugų teikėjo apibrėžties taikymo sritį net jei to paslaugų teikėjo teikiamos paslaugos yra informacinės visuomenės paslaugos, kaip tai suprantama pagal Direktyvą (ES) 2015/1535;
- (15) su pavadinimų ir skaičių suteikimu susijusių interneto infrastruktūros paslaugų teikėjai, pavyzdžiui, domenų vardų registrai ir registruotojai, taip pat privatumo ir tarpininkavimo paslaugų teikėjai arba regioniniai interneto protokolo (toliau – IP) adresų registrai, yra ypač svarbūs, kai kalbama apie subjektų, kurie veikia prisidengdami kenkėjiškais arba saugumui pavojų keliančiomis svetainėmis. Jie turi duomenų, kurie suteiktų galimybę nustatyti asmenį ar subjektą, kuris darydamas nusikalstamą veiką naudojosi svetaine, arba nuo nusikalstamos veikos nukentėjusį asmenį;
- (16) valstybės narės turėtų užtikrinti, kad jų teritorijoje įsisteigę arba paslaugas teikiantys paslaugų teikėjai suteiktų savo paskirtosioms įmonėms arba teisiniams atstovams įgaliojimus ir reikiamus išteklius, kurie būtini iš bet kurios valstybės narės gautiems sprendimams ir orderiams, patenkantiems į šios direktyvos taikymo sritį, įvykdyti. Valstybės narės taip pat turėtų patikrinti, kad jų teritorijoje įsisteigusios paskirtosioms įmonėms arba gyvenantiems teisiniams atstovams paslaugų teikėjai suteikė reikiamus įgaliojimus ir išteklius iš bet kurios valstybės narės gautiems sprendimams ir orderiams, patenkantiems į šios direktyvos taikymo sritį, įvykdyti ir kad jie, priimdami tuos sprendimus ir orderius, pagal taikytiną teisinę sistemą bendradarbiauja su kompetentingomis institucijomis. Tai, kad tokių priemonių nėra, arba jų trūkumai neturėtų būti laikomi į šios direktyvos taikymo sritį patenkančių sprendimų ar orderių nevykdymą pateisinančiu pagrindu.

⁽¹⁰⁾ 2018 m. gruodžio 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2018/1972, kuria nustatomas Europos elektroninių ryšių kodeksas (OL L 321, 2018 12 17, p. 36).

⁽¹¹⁾ 2015 m. rugsėjo 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/1535, kuria nustatoma informacijos apie techninius reglamentus ir informacinės visuomenės paslaugų taisyklės teikimo tvarka (OL L 241, 2015 9 17, p. 1).

Be to, paslaugų teikėjams neturėtų būti galima pareigų, kylančių iš taikytinos teisinės sistemos, nevykdymo gavus sprendimus ar orderius, patenkančius į šios direktyvos taikymo sritį, pateisinti tuo, kad nėra vidaus procedūrų arba jos yra neveiksmingos, nes už reikiamų išteklių ir įgaliojimų suteikimą, siekiant užtikrinti tokių sprendimų ir orderių laikymąsi, yra atsakingi jie. Be to, paskirtosioms įmonėms arba teisiniams atstovams neturėtų būti sudaryta galimybė tokio nevykdymo pateisinti, pavyzdžiui, teiginiais, kad jie neturi įgaliojimų pateikti duomenų. Tuo tikslu valstybės narės turėtų užtikrinti, kad tiek paskirtąją įmonę ar teisinį atstovą, tiek paslaugų teikėją būtų galima solidariai patraukti atsakomybėn už pareigų, kylančių iš taikytinos teisinės sistemos, gavus sprendimus ar orderius, patenkančius į šios direktyvos taikymo sritį, nevykdymo, kad sankcijos už bet kurio iš tų subjektų padarytą pažeidimą būtų taikomos kiekvienam iš jų. Visų pirma, paslaugų teikėjui arba paskirtajai įmonei arba, kai taikytina, teisiniui atstovui neturėtų būti galima tų pareigų nevykdymą pagrįsti tuo, kad nėra tinkamų vidaus procedūrų tarp paslaugų teikėjo ir paskirtosios įmonės arba teisinio atstovo. Solidarioji atsakomybė neturėtų būti taikoma nei paslaugų teikėjo, nei paskirtosios įmonės arba, kai taikytina, teisinio atstovo veiksams ar neveikimui, kurie pagal sankcijas taikančios valstybės narės teisę laikomi nusikalstama veika;

- (17) valstybės narės turėtų užtikrinti, kad kiekvienas jų teritorijoje įsisteigęs arba paslaugas siūlantis paslaugų teikėjas valstybės narės, kurioje yra įsisteigusi jo paskirtoji įmonė arba gyvena jo teisinis atstovas, centrinei institucijai, paskirtai pagal šią direktyvą, raštu nurodytų tos paskirtosios įmonės arba teisinio atstovo kontaktinius duomenis ir pateiktų visus jų pakeitimus. Pranešime taip pat turėtų būti pateikta informacija apie kalbas, kuriomis galima kreiptis į paskirtąją įmonę arba teisinį atstovą, tarp kurių turėtų būti viena ar kelios oficialiosios kalbos, nustatytos valstybės narės, kurioje yra įsisteigusi paskirtoji įmonė arba gyvena teisinis atstovas, nacionalinėje teisėje, tačiau taip pat gali būti nurodytos ir kitos oficialiosios Sąjungos kalbos, pavyzdžiui, valstybės narės, kurioje yra paslaugų teikėjo būstinė, kalba. Tais atvejais, kai paslaugų teikėjas pagal šią direktyvą paskiria kelias paskirtąsias įmones arba teisinius atstovus, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad tas paslaugų teikėjas nustatytų tiksliai su kiekvienos paskirtosios įmonės arba teisinio atstovo paskyrimu susijusią teritorinę aprėptį. Į aprėptį turėtų patekti visų valstybių narių, dalyvaujančių įgyvendinant į šios direktyvos taikymo sritį patenkančias priemones, teritorija. Valstybės narės turėtų užtikrinti, kad jų atitinkamos kompetentingos institucijos visus savo sprendimus ir orderius pagal šią direktyvą adresuotų nurodytai paslaugų teikėjo paskirtajai įmonei arba teisiniui atstovui. Valstybės narės turėtų užtikrinti, kad, siekiant sudaryti palankesnes sąlygas valstybėms narėms koordinuoti veiksmus, o kitos valstybės narės institucijoms pasitelkti paskirtąsias įmones arba teisinius atstovus, pagal šią direktyvą joms pateikta informacija būtų viešai prieinama specialiaame Europos teisminio tinklo baudžiamosiose bylose interneto puslapyje. Valstybės narės turėtų užtikrinti, kad tokia informacija būtų reguliariai atnaujinama. Be to, siekiant, kad kompetentingos institucijos lengviau gautų šią informaciją, turėtų būti įmanoma ją skleisti toliau, pavyzdžiui, specialiose intraneto svetainėse arba forumuose ir platformose;
- (18) valstybės narės turėtų nustatyti sankcijų, taikomų pažeidus pagal šią direktyvą priimtas nacionalines nuostatas, taisykles ir turėtų imtis visų būtinų priemonių užtikrinti, kad jos būtų įgyvendinamos. Numatytos sankcijos turėtų būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasomos. Valstybės narės ne vėliau kaip šioje direktyvoje nurodytą dieną turėtų pranešti apie tas taisykles ir tas priemones Komisijai ir nedelsdamos jai pranešti apie visus vėlesnius joms įtakos turinčius pakeitimus. Valstybės narės taip pat turėtų kasmet informuoti Komisiją apie pareigų nevykdančius paslaugų teikėjus, vykdymo užtikrinimo veiksmus, kurių imtasi jų atžvilgiu, ir paskirtas sankcijas. Šios sankcijos jokiais aplinkybėmis neturėtų lemti nuolatinio arba laikino draudimo teikti paslaugas. Tais atvejais, kai paslaugų teikėjas siūlo paslaugas keliose valstybėse narėse, valstybės narės turėtų koordinuoti savo vykdymo užtikrinimo veiksmus. Siekiant užtikrinti suderintą ir proporcingą reguliavimą, centrinės institucijos turėtų koordinuoti veiksmus. Prireikus Komisija turėtų sudaryti palankesnes sąlygas tokiame koordinavimui ir ji bet koku atveju turėtų būti informuojama apie pažeidimo atvejus. Ši direktyva nereglamentuoja sutartimi įformintų susitarimų dėl finansinių padarinių, kylančių dėl paslaugų teikėjams, paskirtosioms įmonėms ir teisiniams atstovams paskirtų sankcijų, tarpusavio perdavimo ar perkėlimo;
- (19) nustatydamos atitinkamas sankcijas, taikytinas už paslaugų teikėjų padarytus pažeidimus, kompetentingos institucijos turėtų atsižvelgti į visas reikšmingas aplinkybes, pavyzdžiui, į paslaugų teikėjo finansinį pajėgumą, pažeidimo pobūdį, sunkumą ir trukmę, į tai, ar jis buvo padarytas tyčia, ar dėl neatsargumo, ir ar paslaugų teikėjas buvo pripažintas kaltu dėl panašių ankstesnių pažeidimų. Šiuo atžvilgiu ypatingas dėmesys turėtų būti skiriamas labai mažoms įmonėms;
- (20) ši direktyva nedaro poveikio nacionalinių valdžios institucijų įgaliojimams civiliniame ar administraciniame procese, įskaitant atvejus, kai tokiam procese gali būti skiriamos sankcijos;

- (21) siekiant užtikrinti, kad ši direktyva būtų taikoma nuosekliai, turėtų būti įdiegti papildomi valstybių narių veiksmų koordinavimo mechanizmai. Tuo tikslu valstybės narės turėtų paskirti vieną ar kelias centrines institucijas, galinčias suteikti kitų valstybių narių centrinėms institucijoms informaciją ir pagalbą taikant šią direktyvą, ypač tais atvejais, kai svarstoma galimybė imtis vykdymo užtikrinimo veiksmų pagal šią direktyvą. Tas koordinavimo mechanizmas turėtų užtikrinti, kad atitinkamos valstybės narės būtų informuojamos apie valstybės narės ketinimą imtis vykdymo užtikrinimo veiksmų. Be to, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad centrinės institucijos galėtų tokiomis aplinkybėmis viena kitai suteikti visą svarbią informaciją ir pagalbą ir atitinkamais atvejais bendradarbiautų tarpusavyje. Centrinų institucijų bendradarbiavimas tais atvejais, kai imamasi vykdymo užtikrinimo veiksmų, galėtų reikšti, kad vykdymo užtikrinimo veiksmai bus koordinuojami tarp skirtingų valstybių narių kompetentingų institucijų. Tokiu bendradarbiavimu turėtų būti siekiama išvengti pozityviosios ar negatyviosios kompetencijos kolizijos. Kai aktualu, į vykdymo užtikrinimo veiksmų koordinavimą centrinės institucijos taip pat turėtų įtraukti Komisiją. Tų institucijų pareiga bendradarbiauti neturėtų daryti poveikio atskiros valstybės narės teisei taikyti sankcijas paslaugų teikėjams, nevykdantiems šioje direktyvoje nustatytų pareigų. Paskyrus centrines institucijas ir paskelbus apie jas informaciją, paslaugų teikėjams būtų sudarytos palankesnės sąlygos teikti informaciją apie savo paskirtosios įmonės arba teisinio atstovo paskyrimą valstybei narei, kurioje yra įsisteigusi jų paskirtoji įmonė arba gyvena jų teisinis atstovas. Tuo tikslu valstybės narės turėtų informuoti Komisiją apie savo paskirtą vieną ar kelias centrines institucijas, o Komisija turėtų perduoti valstybėms narėms ir viešai paskelbti paskirtų centrinių institucijų sąrašą;
- (22) kadangi šios direktyvos tikslas, t. y. panaikinti su elektroninių įrodymų rinkimu baudžiamajame procese susijusias kliūtis laisvai teikti paslaugas, valstybės narės negali deramai pasiekti, o dėl tokių paslaugų tarptautinio pobūdžio to tikslo būtų geriau siekti Sąjungos lygmeniu, laikydamosi Europos Sąjungos sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šia direktyva neviršijama to, kas būtina nurodytam tikslui pasiekti;
- (23) vadovaujantis Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2018/1725 ⁽¹²⁾ 42 straipsnio 1 dalimi buvo konsultuojamasi su Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūnu ir jis pateikė nuomonę 2019 m. lapkričio 6 d. ⁽¹³⁾;
- (24) Komisija, remdamasi penkiais kriterijais – rezultatyvumu, veiksmingumu, aktualumu, suderinamumu ir ES pridėtinę vertę, turėtų atlikti šios direktyvos vertinimą, ir pagal tą vertinimą turėtų būti numatytas pagrindas atlikti galimų papildomų priemonių poveikio vertinimą. Tam, kad būtų galima surinkti pakankamai duomenų apie jos praktinį įgyvendinimą, vertinimas turėtų būti baigtas ne vėliau kaip 2029 m. rugpjūčio 18 d. Siekiant, kad informaciją būtų galima naudoti šios direktyvos vertinimui atlikti, ji turėtų būti renkama reguliariai,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Dalykas ir taikymo sritis

1. Šia direktyva nustatomos taisyklės dėl tam tikrų paslaugų teikėjų, kurie siūlo paslaugas Sąjungoje, paskirtųjų įmonių ir teisinių atstovų skyrimo valstybių narių kompetentingų institucijų priimtų sprendimų ir orderių priėmimo, vykdymo ir vykdymo užtikrinimo tikslais elektroniniams įrodymams baudžiamajame procese rinkti.

2. Ši direktyva taikoma sprendimams ir orderiams elektroninių įrodymų rinkimo tikslais pagal Reglamentą (ES) 2023/1543, Direktyvą 2014/41/ES ir Konvenciją dėl Europos Sąjungos valstybių narių savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose, kurią pagal Europos Sąjungos sutarties 34 straipsnį patvirtino Taryba. Ši direktyva taip pat taikoma sprendimams ir orderiams elektroninių įrodymų rinkimo tikslais, valstybės narės adresuotiems fiziniam ar juridiniam asmeniui, kuris tos valstybės narės teritorijoje veikia kaip paslaugų teikėjo teisinis atstovas arba paskirtoji įmonė.

⁽¹²⁾ 2018 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2018/1725 dėl fizinių asmenų apsaugos Sąjungos institucijoms, organams, tarnyboms ir agentūroms tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo, kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 45/2001 ir Sprendimas Nr. 1247/2002/EB (OL L 295, 2018 11 21, p. 39).

⁽¹³⁾ OL C 32, 2020 1 31, p. 11.

3. Ši direktyva nedaro poveikio Sąjungos ir nacionalinėje teisėje nustatytiems nacionalinių institucijų įgaliojimams elektroninių įrodymų baudžiamajame procese rinkimo tikslais tiesiogiai kreiptis į jų teritorijoje įsisteigusius paslaugų teikėjus.

4. Valstybės narės negali 1 dalyje išdėstytais tikslais nustatyti paslaugų teikėjams papildomų šioje direktyvoje nenustatytų pareigų, visų pirma susijusių su paskirtųjų įmonių arba teisinių atstovų skyrimu.

5. Ši direktyva taikoma paslaugų teikėjams, kaip apibrėžta 2 straipsnio 1 punkte, kurie siūlo savo paslaugas Sąjungoje. Ji netaikoma paslaugų teikėjams, įsisteigusiems tik vienos valstybės narės teritorijoje, kurie siūlo paslaugas tik tos valstybės narės teritorijoje.

2 straipsnis

Terminų apibrėžtys

Šioje direktyvoje vartojamų terminų apibrėžtys:

1) paslaugų teikėjas – bet koks fizinis ar juridinis asmuo, kuris teikia vienos ar kelių toliau nurodytų kategorijų paslaugas, išskyrus Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/123/EB ⁽¹⁴⁾ 2 straipsnio 2 dalies b punkte nurodytas finansines paslaugas:

- a) elektroninių ryšių paslaugas, kaip apibrėžta Direktyvos (ES) 2018/1972 2 straipsnio 4 punkte;
- b) interneto domeno vardo ir IP numeravimo paslaugas, pavyzdžiui, IP adresų suteikimo, domeno vardų registro, domeno vardų registruotojo ir su domeno vardais susijusias privatumo ir tarpininkavimo paslaugas;
- c) kitas informacinės visuomenės paslaugas, kaip nurodyta Direktyvos (ES) 2015/1535 1 straipsnio 1 dalies b punkte, kurias teikiant suteikiama galimybė:
 - i) jų naudotojams bendrauti tarpusavyje arba
 - ii) saugoti arba kitaip tvarkyti duomenis naudotojų, kuriems teikiama paslauga, vardu su sąlyga, kad duomenų saugojimas yra pagrindinė naudotojui teikiamos paslaugos savybė;

2) paslaugų siūlymas valstybės narės teritorijoje reiškia:

- a) sąlygų sudarymą valstybės narės fiziniams arba juridiniams asmenims naudotis 1 punkte išvardytomis paslaugomis ir
- b) esminio ryšio, grindžiamo konkrečiais faktiniais kriterijais, su a punkte nurodyta valstybe nare buvimą; laikoma, kad toks esminis ryšys, atsižvelgiant į konkrečius faktinius kriterijus, yra, jei paslaugų teikėjas turi įmonę toje valstybėje narėje arba, jeigu įmonės neturi, esama didelio naudotojų skaičiaus toje valstybėje narėje arba vykdoma tikslinga veikla tos valstybės narės atžvilgiu;

3) paslaugų siūlymas Sąjungoje reiškia:

- a) sąlygų sudarymą valstybės narės fiziniams arba juridiniams asmenims naudotis 1 punkte išvardytomis paslaugomis ir
- b) esminio ryšio, grindžiamo konkrečiais faktiniais kriterijais, su a punkte nurodyta valstybe nare buvimą; laikoma, kad toks esminis ryšys, atsižvelgiant į konkrečius faktinius kriterijus, yra, jei paslaugų teikėjas turi įmonę toje valstybėje narėje arba, jeigu įmonės neturi, esama didelio naudotojų skaičiaus vienoje ar daugiau valstybių narių arba vykdoma tikslinga veikla vienos ar kelių valstybių narių atžvilgiu;

⁽¹⁴⁾ 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje (OL L 376, 2006 12 27, p. 36).

- 4) įmonė – subjektas, kuris faktiškai vykdo ekonominę veiklą neribotą laikotarpį naudodamas stabilią infrastruktūrą, iš kurios vykdoma paslaugų teikimo verslo veikla arba valdoma įmonė;
- 5) paskirtoji įmonė – juridinio asmens statusą turinti įmonė, valstybėje narėje įsisteigusio paslaugų teikėjo, dalyvaujančio taikant 1 straipsnio 2 dalyje nurodytą teisinę priemonę, raštu paskirta veikti 1 straipsnio 1 dalyje ir 3 straipsnio 1 dalyje nurodytais tikslais;
- 6) teisinis atstovas – fizinis arba juridinis asmuo, valstybėje narėje neįsisteigusio paslaugų teikėjo, dalyvaujančio taikant 1 straipsnio 2 dalyje nurodytą teisinę priemonę, raštu paskirtas veikti 1 straipsnio 1 dalyje ir 3 straipsnio 1 dalyje nurodytais tikslais.

3 straipsnis

Paskirtosios įmonės ir teisiniai atstovai

1. Valstybės narės užtikrina, kad paslaugų teikėjai, kurie siūlo paslaugas Sąjungoje, valstybių narių kompetentingų institucijų išduotų į 1 straipsnio 2 dalyje nustatytą taikymo sritį patenkančių sprendimų ir orderių (toliau – į 1 straipsnio 2 dalyje nustatytą taikymo sritį patenkantys sprendimai ir orderiai) priėmimo, vykdymo ir vykdymo užtikrinimo tikslais paskirtų bent vieną adresatą įrodymams baudžiamajame procese rinkti, kaip nurodyta toliau:
 - a) Sąjungoje įsisteigusių paslaugų teikėjų, turinčių juridinio asmens statusą, atveju valstybės narės, kuriose paslaugų teikėjai yra įsisteigę, užtikrina, kad tokie paslaugų teikėjai paskirtų vieną ar kelias paskirtąsias įmones, atsakingas už šios dalies įžanginėje dalyje nurodytą veiklą;
 - b) Sąjungoje neįsisteigusių paslaugų teikėjų, turinčių juridinio asmens statusą, atveju valstybės narės užtikrina, kad tokie paslaugų teikėjai, kurie jų teritorijoje siūlo paslaugas, paskirtų vieną ar kelis teisinius atstovus, atsakingus už šios dalies įžanginėje dalyje nurodytą veiklą valstybės narėse, dalyvaujančiose taikant 1 straipsnio 2 dalyje nurodytas priemones;
 - c) valstybės narėse, nedalyvaujančiose taikant 1 straipsnio 2 dalyje nurodytas priemones, įsisteigusių paslaugų teikėjų atveju valstybės narės užtikrina, kad tokie paslaugų teikėjai, kurie jų teritorijoje siūlo paslaugas, paskirtų vieną ar kelis teisinius atstovus tose valstybės narėse, dalyvaujančiose taikant tokias priemones, atsakingus už šios dalies įžanginėje dalyje nurodytą veiklą.
2. Valstybės narės užtikrina, kad 1 dalyje nurodyti adresatai:
 - a) būtų įsisteigę (gyventų) valstybėje narėje, kurioje paslaugų teikėjai siūlo savo paslaugas, ir
 - b) galėtų būti subjektai, kuriems taikomos vykdymo užtikrinimo procedūros.
3. Valstybės narės užtikrina, kad į 1 straipsnio 2 dalyje nustatytą taikymo sritį patenkantys sprendimai ir orderiai būtų adresuojami pagal šio straipsnio 1 dalį tuo tikslu paskirtai paskirtajai įmonei arba teisiniam atstovui.
4. Valstybės narės užtikrina, kad jų teritorijoje įsisteigę arba paslaugas teikiantys paslaugų teikėjai suteiktų savo paskirtosioms įmonėms arba teisiniams atstovams įgaliojimus ir reikiamus išteklius, kurie būtini iš bet kurios valstybės narės gautiems į 1 straipsnio 2 dalyje nustatytą taikymo sritį patenkantiems sprendimams ir orderiams įvykdyti. Vals-tybės narės taip pat patikrina, kad jų teritorijoje įsisteigusioms paskirtosioms įmonėms arba gyvenantiems teisiniams atstovams paslaugų teikėjai suteikė reikiamus įgaliojimus ir išteklius tiems iš valstybės narės gautiems sprendimams ir orderiams įvykdyti ir kad jie, priimdami tuos sprendimus ir orderius, pagal taikytiną teisinę sistemą bendradarbiauja su kompetentingomis institucijomis.
5. Valstybės narės užtikrina, kad tiek paskirtąją įmonę ar teisinį atstovą, tiek paslaugų teikėją būtų galima solidariai patraukti atsakomybėn už pareigų, kylančių iš taikytinos teisinės sistemos, nevykdymą gavus į šios direktyvos taikymo sritį patenkančius sprendimus ir orderius, kad sankcijos už bet kurio iš tų subjektų padarytą pažeidimą būtų taikomos kiekvienam iš jų. Visų pirma, valstybės narės užtikrina, kad paslaugų teikėjui arba paskirtajai įmonei arba, kai taikytina,

teisiniam atstovui nebūtų galima tų pareigų nevykdymą pagrįsti tuo, kad nėra tinkamų vidaus procedūrų tarp paslaugų teikėjo ir paskirtosios įmonės arba teisinio atstovo. Solidarioji atsakomybė netaikoma nei paslaugų teikėjo, nei paskirtosios įmonės, arba, kai taikytina, teisinio atstovo veiksams ar neveikimui, kurie pagal sankcijas taikančios valstybės narės teisę laikomi nusikalstama veika.

6. Valstybės narės užtikrina, kad paslaugų teikėjams, kurie siūlo paslaugas Sąjungoje 2026 m. vasario 18 d., būtų taikoma pareiga ne vėliau kaip 2026 m. rugpjūčio 18 d. paskirti bent vieną paskirtąją įmonę arba teisinį atstovą ir kad paslaugų teikėjai, kurie pradeda siūlyti paslaugas Sąjungoje po 2026 m. vasario 18 d., per šešis mėnesius nuo dienos, kurią jie pradėjo siūlyti paslaugas Sąjungoje, paskirtų bent vieną paskirtąją įmonę arba teisinį atstovą.

4 straipsnis

Pranešimai ir kalbos

1. Valstybės narės užtikrina, kad kiekvienas jų teritorijoje įsisteigęs arba paslaugas siūlantis paslaugų teikėjas valstybės narės, kurioje yra įsisteigusi jo paskirtoji įmonė arba reziduoja jo teisinis atstovas, centrinei institucijai, paskirtai pagal 6 straipsnį, raštu nurodytų tos įmonės arba teisinio atstovo kontaktinius duomenis ir pateiktų visus jų pakeitimus.

2. 1 dalyje nurodytame pranešime nurodoma viena ar kelios oficialiosios Sąjungos kalbos, kaip nurodyta Tarybos reglamente Nr. 1⁽¹⁵⁾, kuriomis galima kreiptis į teisinį atstovą ar paskirtąją įmonę. Tarp tų kalbų turi būti viena ar kelios oficialiosios kalbos, kaip numatyta valstybės narės, kurioje yra įsisteigusi paskirtoji įmonė arba reziduoja teisinis atstovas, nacionalinėje teisėje.

3. Tais atvejais, kai paslaugų teikėjas pagal 3 straipsnio 1 dalį paskiria kelias paskirtąsias įmones arba kelis teisinius atstovus, valstybės narės užtikrina, kad tokie paslaugų teikėjai šio straipsnio 1 dalyje nurodytame pareiškime nurodytų tiksliai su tų paskirtųjų įmonių arba teisinių atstovų paskyrimu susijusią teritorinę aprėptį. Pranešime nurodoma, kuria viena ar keliomis Sąjungos ar valstybių narių kalbomis galima kreiptis į kiekvieną paskirtąją įmonę arba teisinį atstovą.

4. Valstybės narės užtikrina, kad joms pagal šį straipsnį pateikta informacija būtų viešai prieinama specialiaame Europos teisminio tinklo baudžiamosiose bylose interneto puslapyje. Valstybės narės užtikrina, kad ta informacija būtų reguliariai atnaujinama. Siekiant sudaryti palankesnes sąlygas kompetentingoms institucijoms gauti tą informaciją, ji gali būti skleidžiama toliau.

5 straipsnis

Sankcijos

Valstybės narės nustato sankcijų, taikomų pažeidus pagal 3 ir 4 straipsnius priimtas nacionalines nuostatas, taisykles ir imasi visų būtinų priemonių užtikrinti, kad šios sankcijos būtų įgyvendinamos. Numatytos sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasomos. Valstybės narės ne vėliau kaip 2026 m. vasario 18 d. praneša apie tas taisykles ir tas priemones Komisijai ir nedelsdamos jai praneša apie visus vėlesnius joms įtakos turinčius pakeitimus. Valstybės narės taip pat kasmet informuoja Komisiją apie pareigų nevykdančius paslaugų teikėjus, vykdymo užtikrinimo veiksmus, kurių imtasi jų atžvilgiu, ir paskirtas sankcijas.

6 straipsnis

Centrinės institucijos

1. Atsižvelgdamos į savo teises sistemas, valstybės narės, siekdamos užtikrinti, kad ši direktyva būtų nuosekliai ir proporcingai taikoma, paskiria vieną ar kelias centrines institucijas.

2. Valstybės narės informuoja Komisiją apie savo pagal 1 dalį paskirtą (-s) centrinę(-es) instituciją (-as). Komisija paskirtų centrinių institucijų sąrašą perduoda valstybėms narėms ir paskelbia viešai.

⁽¹⁵⁾ Tarybos reglamentas Nr. 1, nustatantis Europos ekonominėje bendrijoje vartotinas kalbas (OL 17, 1958 10 6, p. 385).

3. Valstybės narės užtikrina, kad jų centrinės institucijos koordinuotų veiksmus ir bendradarbiautų tarpusavyje bei, kai aktualu, su Komisija ir, siekdamos nuosekliai ir proporcingai taikyti šią direktyvą, viena kitai teiktų visą tinkamą informaciją ir pagalbą. Toks veiksmų koordinavimas bei bendradarbiavimas vykdomas ir informacija bei pagalba teikiama, kiek tai susiję visų pirma su vykdymo užtikrinimo veiksmais.

7 straipsnis

Perkėlimas į nacionalinę teisę

1. Valstybės narės užtikrina, kad įsigaliojusių įstatymai ir kiti teisės aktai, būtini, kad šios direktyvos būtų laikomasi ne vėliau kaip nuo 2026 m. vasario 18 d. Jos nedelsdamos pateikia Komisijai tų teisės aktų nuostatų tekstą.
2. Valstybės narės, priimdamos tas nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.
3. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų nuostatų tekstus.

8 straipsnis

Vertinimas

Ne vėliau kaip 2029 m. rugpjūčio 18 d. Komisija atlieka šios direktyvos vertinimą. Vertinimo ataskaitą Komisija perduoda Europos Parlamentui ir Tarybai. Vertinimas atliekamas vadovaujantis Komisijos geresnio reglamentavimo gairėmis. Valstybės narės teikia Komisijai informaciją, kuri būtina tai ataskaitai parengti.

9 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną po jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

10 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva pagal Sutartis skirta valstybėms narėms.

Priimta Strasbūre 2023 m. liepos 12 d.

Europos Parlamento vardu

Pirmininkė

R. METSOLA

Tarybos vardu

Pirmininkas

P. NAVARRO RÍOS